

בית המשפט העליון

ע"פ 7907/23

לפני: כבוד השופט יוסף אלרון
כבוד השופט חאלד כבוב
כבוד השופט יחיאל כשר

המערער: סמואל בדייב

נגד

המשיבות: 1. מדינת ישראל
2. משפחת המנוח

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד ב-תפ"ח 4343-05-20 מיום 12.9.2023 שניתן על-ידי השופטים ל' ברודי, מ' ברק נבו, מ' תמיר

תאריך ישיבה: כ"ד כסלו התשפ"ה (25.12.2024)

בשם המערער: עו"ד לילך מאיר-וולף; עו"ד עבד אבו-עאמר

בשם המשיבה 1: עו"ד שרית משגב

בשם המשיבה 2: עו"ד תמי קלנברג

פסק-דין

השופט יוסף אלרון:

1. לפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטים ל' ברודי, מ' ברק נבו, מ' תמיר) ב-תפ"ח 4343-05-20 מיום 12.9.2023, בגדרו נגזר על המערער עונש של 27 שנות מאסר בפועל, בגין הרשעתו, על פי הודאתו, בעבירת הרצח (בכוונה) לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק).

הערעור מופנה כלפי חומרת העונש שנגזר על המערער, לטענתו.

עיקרי כתב האישום המתוקן

2. מאז שמלאו למערער 18 שנים, ובמהלך מספר שנים טרם מועד האירוע המתואר בכתב האישום, שררה בינו לבין המנוח – ו' צ', המבוגר ממנו ב-25 שנים, מערכת יחסים

חברית קרובה, הדוקה ומורכבת שידעה עליות ומורדות. במסגרת מערכת היחסים, המנוח הביע את אהבתו למערער פעמים רבות, ונהג ליצור עמו קשר בתדירות גבוהה מאוד באמצעות שיחות טלפון ושליחת הודעות, ואילו המערער יצר קשר מצדו עם המנוח בתדירות נמוכה יותר. במהלך יחסיהם, השניים נהגו לצרוך סמים יחד. כמו כן, בשנה שקדמה לאירוע המתואר בכתב האישום, השניים קיימו מעת לעת יחסים אינטימיים, כאשר בחלק מהפעמים, המנוח שילם למערער בתמורה לכך.

5. ביום 27.3.2020, בשעה 19:40 לערך, השניים נפגשו בגינה הסמוכה לביתו של המערער, וזאת לאחר שקבעו להיפגש לשם צריכת קנאביס. דקות ספורות לאחר תחילת המפגש פרץ ויכוח בין השניים, אשר כלל בהמשך גם חילופי מהלומות. במהלך העימות המערער אחז בצוואר המנוח וצעק עליו מספר פעמים: "איפה הג'וינט שלי?". בשלב כלשהו של העימות המנוח אחז בחולצת המערער והידק אותה סביב צווארו, שרט אותו בפניו באמצעות מפתח שאחז בידיו, וגרם לו לפצע בלחיו. המערער השתחרר מאחיזת המנוח, וזה האחרון הסב את תשומת לבו של המערער לכך שהוא דימם מהפצע בפניו.

7. המערער הלך לביתו על מנת לבדוק את הפצע, בעוד המנוח ממתין לו בגינה, לבקשתו. בביתו, המערער הביט בראי, הבחין בפצע ושטף את פניו. או אז, הצטייד בסכין בעלת להב של כ-12 ס"מ ממטבח ביתו, וכעבור כשתי דקות חזר לגינה כשהוא מצויד בסכין שהטמין במכנסיו.

8. עם הגעתו לגינה, בשעה 20:05 או בסמוך לכך, המערער שאל את המנוח מדוע פצע אותו. בין השניים פרץ שוב עימות פיזי, שבמהלכו היכו זה את זה באגרופים, והמנוח היכה את המערער בראשו באמצעות אבן. במהלך העימות המערער שלף את הסכין ודקר את המנוח 12 פעמים בפלג גופו העליון, בכוונה לגרום למותו. מיד לאחר מכן, המערער נמלט מהגינה והותיר את המנוח להתבוסס בדמו.

9. כתוצאה מהדקירה ומהעימות המתוארים לעיל נגרמו למנוח פציעות רבות, בין היתר, פצע דקירה בחזה משמאל שחדר לדופן החדר הימני של הלב, וגרם בסופו של דבר לכשל לבבי ומוות. למנוח נגרמו פציעות נוספות, לרבות פציעות שגרמו לקטיעה של עורק הטחול ולפגיעה בריאה השמאלית, באופן שיכול שתרום למותו.

10. במהלך העימות עם המנוח נגרמו למערער נפיחות בקרקפת באזור הרקה השמאלית, נפיחות ואדמומיות בגשר האף, פצעים באזור הגבה הימנית והלחי השמאלית, וכן קרעים זעירים משני צידי השפה התחתונה.

גזר דינו של בית המשפט המחוזי

11. לאחר שהתנהל הליך הוכחות ממושך, ובתום עדותו של המערער, הגיעו הצדדים להסדר טיעון במסגרתו תוקנו חלק מעובדות כתב האישום; סעיפי האישום נותרו על כנם; וסוכם כי המשיבה תעתור לכך שייגזר על המערער עונש של 28 שנות מאסר בפועל, בעוד שהוא יהיה חופשי בטיעונו.

12. המערער הודה כאמור בעובדות כתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון, והורשע בהתאם בעבירת הרצח הבסיסית (בכוונה) לפי סעיף 300(א) לחוק ועבירת החזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186(א) לחוק.

13. בית המשפט המחוזי בגזר דינו עמד על חומרת מעשיו של המערער. בתוך כך, הודגש כי המערער בחר לשוב לזירה כשהוא מצויד בסכין, באופן המלמד כי "לא חשש מחידוש העימות ואף יזם אותו". עוד הוסיף וקבע כי גם לאחר הרצח, המערער התנהל "באכזריות רבה כאשר נמלט מהגינה והותיר את המנוח להתבוסס בדמו". על רקע האמור, ובהתחשב במדיניות הענישה הנהוגה, בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 26 ל-30 שנות מאסר בפועל.

אשר לקביעת עונשו של המערער בגדרי המתחם, בית המשפט המחוזי שקל לזכותו את הודאתו בביצוע העבירות כבר בחקירתו במשטרה; את שיתוף הפעולה מצדו, את הוביל את השוטרים למיקום הסכין; ואת יתר נסיבותיו האישיות, ובכללן גילו הצעיר והמצוקה הכלכלית בה הוא מצוי. מנגד, נשקלה לחובתו הרשעתו הקודמת בעבירות של החזקת סכין ואיומים, בגינה תלוי ועומד נגדו עונש מאסר מותנה בר הפעלה.

בשקלול האמור, נגזר על המערער עונש של 27 שנות מאסר בפועל; הפעלת מאסר מותנה בן שלושה חודשים, לריצוי בחופף; 12 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור עבירת אלימות מסוג פשע, למשך 3 שנים; ופיצוי בסך 258,000 ש"ח שישולם לנפגעי העבירה.

14. לעמדת המערער, בית המשפט המחוזי שגה והחמיר יתר על המידה בעונש המאסר בפועל שגזר עליו. זאת, משנטען כי בית המשפט לא שקל כראוי את תיקון כתב האישום שלפיו בינו לבין המנוח שררה מערכת יחסים מורכבת עד מאוד, עובר לרצח. הודגש, כי מדובר במערכת יחסים תלוית, אינטימית והרסנית – המסבירה את הרקע לאירוע הרצח ואת עצם התרחשותו. לעמדת המערער, היה על בית המשפט המחוזי להתחשב במערכת היחסים החריגה שבין השניים במסגרת סעיפים 40ט(א)(5) ו-(7) לחוק, באופן המלמד על מידת אשם נמוכה מצדו.

המערער מוסיף ומפרט כי מערכת היחסים בין השניים, נוצרה על רקע העדפותיהם המיניות והשימוש המשותף בסמים. ואולם, עם השנים, החלו גילויי אלימות, אובססיביות ותלות רבה מצדו של המנוח. בשל כך, המערער לא הצליח לצאת ממעגל ההתמכרות, התלות הרגשית והכספית והעבודה בזנות, עת המנוח "פיתה" אותו לקיים עמו יחסי מין בתמורה לתשלום. גם לאחר שהמערער הצליח להתנתק מהמנוח ועבר להתגורר בעיר אחרת, הוא חזר בשלב מסוים בלית ברירה "לקשר החונק עם המנוח". זהו, לטענתו, הרקע לעימות הפיזי שבין השניים עובר לרצח, שבמהלכו המנוח היכה את המערער בראשו באמצעות אבן, ולאחריו המערער שלף את הסכין ודקר אותו.

נטען אפוא כי הקשר ההרסני והאלים שבין השניים, ומעשיו של המנוח בעימות הפיזי, הובילו לכך שיכולתו של המערער להימנע ממעשה הרצח נפגעה באופן משמעותי, באופן שלא נלקח בחשבון במידה הראויה בגזירת עונשו.

15. מנגד, המשיבה סומכת ידיה על גזר דינו של בית המשפט המחוזי, משנטען כי העונש שנגזר על המערער הולם את חומרת מעשיו ומשקלל כראוי את מכלול הנסיבות בעניינו. אשר לנסיבות ביצוע העבירה, ב"כ המשיבה הדגישה את העובדה שלאחר הריב שהתפתח בין המנוח לבין המערער, הלה פנה לביתו, ובמקום לנטוש את העימות, שב לזירה כשהוא נושא סכין. או אז, לאחר עימות פיזי נוסף, דקר את המנוח לא פחות מ-12 דקירות בגופו. מכלול מעשיו מלמדים על רצח "ברף מאוד גבוה" לשיטת ב"כ המשיבה, אשר הוסיפה והדגישה כי "מבחינת התכנון הוא על הגבול של נסיבה אחת".

באשר למערכת היחסים שבין המערער לבין המנוח, נטען כי זו נלקחה בחשבון על-ידי בית המשפט המחוזי, בהתאם לאשר פורט בכתב האישום המתוקן. ממילא, לטענת

ב"כ המשיבה, אין מקום להעניק פרשנות מרחיבה לעובדות כפי שנוסחו בכתב האישום המתוקן או להוסיף עליהן עובדות שאינן רשומות.

דיון והכרעה

16. מעשיו של המערער – חמורים ביותר. בגין נטילת חייו של המנוח, עליו לשאת עונש מאסר ארוך ומשמעותי שיהיה בו כדי לשקף גם את מידת הסלידה החברתית ממעשיו. בצד האמור, העונש שנגזר על המערער אינו מתחשב במידה המתאימה במכלול נסיבות העניין, וטעם זה מצדיק כי נקבל את הערעור ונתערב בעונש (ע"פ 4820/18 אליצור נ' פרקליטות המדינה, פסקה 11 (28.10.2020)).

17. בחקירת המערער במשטרה הוא הודה בהמתת המנוח, אך בהמשך טען כי פעל מתוך הגנה עצמית, ולחלופין טען כי מעשיו חוסים תחת עבירת ההמתה בנסיבות של אחריות מופחתת ולא תחת עבירת הרצח. בשל האמור, נוהל הליך הוכחות מקיף, אשר כלל הבאת ראיות ושמיעת עדים, בהם גם עדותו של המערער בעצמו. באופן חריג, הליך ההוכחות לא נסוב סביב שאלת זהות מבצע הרצח, אלא ברקע למעשים, במערכת היחסים שבין השניים עובר לרצח ובהשפעתם על הרצח ועל אשמתו של המערער. כאמור, בתום שמיעת כל הראיות, הצדדים הגיעו להסדר טיעון שבמסגרתו כתב האישום תוקן, המערער הודה בעובדותיו המתוקנות והורשע בהתאם.

שלא כבדרך-כלל, בכתב האישום המתוקן – לא שונו כהוא-זה העבירות שיוחסו למערער, עבירת הרצח בכוונה ועבירת החזקת סכין שלא כדין; עובדות התרחשות הרצח נותרו כשהיו אף הן; וגם תיאור הנזק שנגרם למנוח ולמערער כתוצאה מהעימות ביניהם, צוין כבר בכתב האישום המקורי. כל אשר התווסף בכתב האישום המתוקן, הוא רקע אשר משרטט, ואולי אף מרמז, על מערכת היחסים שבין המנוח לבין המערער. בעוד שכתב האישום המקורי תיאר בלקוניות כי בין השניים שררו "יחסי חברות", כתב האישום המתוקן פורס יריעה רחבה בהרבה ומתאר מערכת יחסית מורכבת וחריגה עד מאוד.

על פני הדברים, המנוח והמערער היו בקשר הדדי, צרכו סמים יחדיו ואף קיימו מעת לעת יחסים מיניים. ואולם, עיון מדוקדק בנוסח כתב האישום המתוקן, אשר הצדדים דנו רבות סביב נוסחו המדויק, מעלה כי טיב היחסים שבין השניים – היה שונה בתכלית. כך למשל, המנוח הרעיף את אהבתו על המערער, בעוד שהלה הפנה לו כתף צוננת; המנוח "רדף" אחרי המערער באמצעות שיחות טלפון והודעות בתדירות גבוהה מאוד,

ואילו הוא מצדו יצר קשר רק בתדירות נמוכה; וגם יחסי המין שהתקיימו בין השניים, נערכו כאשר לעיתים המנוח שילם למערער בתמורה לכך. גם אם לא נקבל את תיאוריו של בא-כוח המערער כאמור, שכן כתב האישום המתוקן הוא אשר מתווה את גבולות התרחשות מעשה העבירה; עובדות כתב האישום המתוקן כהווייתן חושפות את פערי הכוחות, הגילים והיכולת הכלכלית שבין השניים, ומשקפות מערכת יחסים מורכבת וחריגה עד מאוד, שניצבה ברקע לרצח.

אולם, חרף חשיבות מערכת היחסים שבין השניים כרקע לרצח, ובייחוד משתיאור זה התווסף לבדו כתיקון לכתב האישום כאמור, מתקבל הרושם כי לא ניתנה לכך בגזר הדין התייחסות מספקת. גזר הדין מעמיק בהתייחסות להצטיידות המערער בסכין, וכך גם הורחב ביחס למספר הדקירות ומיקומן בגופו של המנוח. כל זאת, בעוד שמנגד, מערכת היחסים שקדמה לרצח, צוינה בחטף ובאופן המזכיר את תיאורה בכתב האישום המקורי, השונה מכפי שנכלל במפורש ובהסכמת הצדדים בכתב האישום המתוקן. אפילו התנהלות המערער לאחר הרצח, זכתה בגזר הדין לעיסוק מקיף ובעל משקל יותר מזה שניתן למערכת היחסים שבין המנוח למערער, אשר עמדה כאמור ברקע לרצח.

לא בכדי, המחוקק מנה כנסיבות אשר משפיעות על חומדת מעשה העבירה ועל אשמו של נאשם את "הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה" (סעיף 40ט(א)(5) לחוק) ואת "יכולתו של הנאשם להימנע מהמעשה ומידת השליטה שלו על מעשהו, לרבות עקב התגרות של נפגע העבירה" (סעיף 40ט(א)(7) לחוק). יישום כל אחת מנסיבות אלו לעניין עונשו של המערער, באמצעות התחשבות במערכת היחסים שבינו לבין המנוח, נעשה בגזר הדין באופן חלקי, אם בכלל.

18. נכונים הדברים בהתאמה גם ביחס לעימות הפיזי שבין המערער לבין המנוח, אשר קדם לרצח. כזכור, בתחילת ההליך המערער ביקש לסווג את מעשיו תחת עבירת ההמתה בנסיבות של אחריות מופחתת שלפי סעיף 301ב לחוק. בין היתר, בטענה כי המתת המנוח נעשתה עקב התעללות חמורה ומשנטען גם כי ההמתה בוצעה לאחר התגרות ובתגובה לה. אולם, בתום הליך הוכחות, גיבשו הצדדים הסדר טיעון שלפיו המערער הורשע בעבירת הרצח בכוונה שלפי סעיף 300(א) לחוק כאמור.

הרשעת המערער בעבירת הרצח הבסיסית ולא בעבירת ההמתה בנסיבות של אחריות מופחתת, אין משמעותה כי נסתם הגולל על התחשבות ברקע לרצח לצורך גזירת

העונש ההולם את מעשיו. בסעיף 40ט(א)(7) לחוק, המחוקק מורה כי בשלב קביעת גבולות מתחם העונש ההולם תילקח בחשבון כאמור גם יכולתו של הנאשם להימנע מהעבירה, לרבות בשל התגרות מצדו של נפגע העבירה. כפי שציינתי לאחרונה ביחס ליישום נתיב שכזה בגזירת העונש בעבירת הרצח הבסיסית:

"[סעיף 301ב(ב) לחוק] [...] אינו הנתיב הבלעדי. תיקון 113 לחוק סלל נתיב נוסף להתחשב בנסיבות מן הסוג הזה. סעיף 40ט(א) לחוק מפרט את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אשר הן שמעצבות את גבולות מתחם העונש ההולם, מונה בנסיבה (7) את "יכולתו של הנאשם להימנע מהמעשה ומידת השליטה שלו על מעשהו, לרבות עקב התגרות של נפגע העבירה". ההתחשבות במקרה זה לא תאפשר הקלה באחריות, אולם כאשר מדובר בהרשעה בעבירת הרצח הבסיסית (אשר אין בצדה עונש חובה), ביכולתה להוביל להקלה בעונש [...] מעבר לכך, גבולות סעיף 301ב(ב) לחוק נקבעו מתוך ההבנה שבמקרים של רצח (שאינו בנסיבות מחמירות) אשר אינם עומדים במלוא תנאי ההתגרות, ההתגרות תילקח בחשבון בעת גזירת העונש" (ע"פ 3551/23 היילה נ' מדינת ישראל, פסקה 42 (11.8.2024)) (להלן: עניין היילה) (ההדגשה הוספה – י' א').

19. במקרה שלפנינו, אין אנו יודעים באופן מלא את ראשיתו של העימות שבין המערער למנוח ואת הסיבה לכך, וגם כתב האישום המתוקן נאלם לעניין זה. בכל זאת, קל להבחין בהתפתחות הרסנית שהחלה במערכת היחסים החריגה שבין המערער למנוח; דרך העימות הפיזי האלים ביניהם, בו המנוח פצע את המערער בפניו וגרם לו לדימום; עובר בהכאתו של המנוח את המערער בראשו באמצעות אבן; וכלה, בהירצחו של המנוח בדקירות סכין בידי המערער.

מכתב האישום המתוקן, עולה כי ההתגרות שבין המנוח לבין המערער החלה כבר בשלב מערכת היחסים העכורה שבין השניים, באופן אשר השפיע על התנהלות המערער במעשה הרצח במידת מה (עניין היילה, בפסקה 39). על האמור התווסף העימות הפיזי שבין השניים אשר החל במהלומות הדדיות, וגלש במהרה לכך שהמנוח לפת את צוואר המערער ופצע אותו עד זוב דם מפניו. גם אם לא מדובר בפגיעה עוצמתית, בכל זאת, ניכר כי הפצע המדמם העלה את חמתו של המערער, אשר פנה לביתו הסמוך על מנת לבדוק את הפצע, ומשהבחין בו הצטייד בסכין ושב לגינה תוך שתי דקות בלבד. הפצע המדמם העיב על דעתו של המערער אשר פנה מיד אל המנוח ושאל אותו מדוע פצע אותו, וגם בשל כך הוצת מחדש העימות שבין השניים. אם לא היה די בכך שהמערער

דימם מפניו כתוצאה מתקיפתו של המנוח, הלה הרים אבן וחבט באמצעותה בראשו של המערער. או אז, המערער שלף את הסכין ודקר את המנוח למותו.

מערכת היחסים העכורה נתנה אפוא את אותותיה מראשיתו של העימות, האירוע האלים הסלים מרגע אחד למשנהו, וההתגרות שבין המנוח למערער החריפה אף היא, כל זאת באופן אשר השפיע על יכולתו של המערער להימנע ממעשה הרצח ועל מידת השליטה במעשיו. מובן כי מעשה נפסד זה של המערער ראוי לכל גינוי והוקעה, לתיגו באות קין של "רוצח" ולכך שייגזר עליו עונש משמעותי של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח. יחד עם זאת, במידת העונש ההולם את מעשי המערער יש להתחשב גם בעימות ובהתרחשות שקדמה בסמוך לדקירות הממיתות במסגרת סעיף 40ט(א)(7) לחוק, במכלול נסיבות העניין (ראו והשוו: עניין היילה, בפסקה 45).

20. מכאן, למידת התכנון שקדמה לרצח. אמנם יש לזקוף לחובת המערער את העובדה שבחר לשוב אל הגינה בעודו מצויד בסכין, חרף "נקודת היציאה" שנקרתה בדרכו, ובכך בחר בהמשך העימות בינו לבין המנוח; אולם, מכאן ועד טענת ב"כ המשיבה כי הרצח נמצא "על הגבול" של הנסיבה המחמירה המנויה בסעיף 301א(א)(1) לחוק – ישנו מרחק בלתי מבוטל.

בראש ובראשונה, לא ניתן ללמוד לעניין זה מההשוואה שערכה ב"כ המשיבה בין ענייננו לבין עניין ע"פ 7722/19 זרסנאי נ' מדינת ישראל (19.4.2021), שבו התקיימה הנסיבה המחמירה המנויה בסעיף 301א(א)(1) לחוק. אמנם בשני המקרים, לאחר עימות שפרץ בין המנוח לבין הרוצח, הלה פנה לביתו, הצטייד בסכין, שב לזירה ורצח את המנוח. אולם, עיון מעמיק במכלול הנסיבות, מעלה כי בכך תמה ההשוואה שבין המקרים ואלו נבדלים האחד מהשני מבחינה איכותית לעניין מידת התכנון שקדם לרצח. זרסנאי, טרח והלך כ-900 מטרים אל ביתו וחזרה והתאמץ לאתר את הסכין בביתו, ואילו המערער עלה מגינת בניין מגוריו אל ביתו ושב מיד אל הגינה; בעניין זרסנאי, חלף זמן רב מהעימות ועד הרצח, בעוד שבענייננו המערער שב לגינה תוך שתי דקות בלבד; בנוסף, זרסנאי דקר את המנוח למותו מיד עם שובו אל הבר, ואילו בענייננו רק לאחר שהעימות בין השניים הוצת מחדש, והמנוח הכה את המערער בראשו, הוא שלף את הסכין והמיתו.

הנה כי כן, לא די בכך שבשני המקרים הרוצחים שבו לזירת העימות לאחר שהצטיידו בסכין, אלא שישנו פער איכותי של ממש בין מידת התכנון בין נדון דנן לבין עניין זרסנאי.

21. למעשה, ענייננו, על מכלול הנסיבות המלמדות על מידת התכנון שקדמה לרצח המנוח, ממחיש היטב את מנעד הספונטניות המובנה בעבירת הרצח הבסיסית, כפי שהבהרתי לאחרונה – [...] גם מעשי רצח ספונטניים נבדלים בנסיבותיהם. כלומר, וזהו העיקר, בחינת חומרת העונש בעבירת הרצח הבסיסית במישור זה מתבצעת על בסיס ההנחה שמדובר ברצח 'ספונטני'. כך שלצורך קביעת עונשו של הנאשם, בכל הקשור ליישום סעיף 40ט(א)(1) לחוק, מידת ה'ספונטניות' היא שנבחנת" (ע"פ 1269/24 נערה נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (25.11.2024)).

במנעד זה, אשר קצהו העליון נושק לנסיבה המחמירה הקבועה בסעיף 301א(א)(1) לחוק, וקצהו התחתון גובל בספונטניות מלאה, מעשיו של המערער נמצאים – בתוך.

22. בצד האמור עד כה, מובן כי מערכת היחסים העכורה שבין המערער למנוח והעימות הפיזי שקדם לרצח, אינם מקהים את חלקן של הנסיבות המחמירות במעשה הרצח. בין היתר, העובדה כי המערער בחר לשוב לזירת העימות, חלף עזיבה והתרחקות מעימות נוסף; הדקירות המרובות בגופו של המנוח, שהובילו למותו במקום; וגם העובדה שהמנוח נותר מתבוסס בדמו, שעה שהמערער "נמלט" מהגינה, כלשון כתב האישום המתוקן. נסיבות אלו ואחרות, נלקחות אף הן בחשבון במלאכת גזירת עונשו של המערער.

סוף דבר

23. המקרה שלפנינו מצדיק אפוא את התערבותנו בעונש שנגזר על המערער, בין היתר, מתוך התחשבות במערכת היחסים המורכבת שבינו לבין למנוח, אשר לא זכתה למשקל מתאים במסגרת בחינת אשמו של המערער, חרף העובדה שתיאור מערכת היחסים הוסף לבדו ובמפורש בכתב האישום המתוקן. העימות הפיזי שהתחולל בין השניים ברגעים שקדמו לרצח, תומך אף הוא בהתערבותנו בעונש שנגזר על המערער. גם בהתאם למדיניות הענישה המתגבשת בעבירת הרצח הבסיסית, הנסיבות החריגות שבענייננו הן שמצדיקות השתת עונש ברף מתון באופן יחסי (ראו: ע"פ 6063/21 מדינת ישראל נ' יאסין, פסקה 63 (26.3.2024)).

בשקלול מכלול נסיבות הרצח, אלו המלמדות על חומרת אשמת המערער לצד הנסיבות החריגות אשר ממתנות את אשמתו במידת מה, בהתחשב גם בנסיבותיו האישיות ובשים לב למדיניות הענישה הנוהגת, אציע לחבריי כי נקבל את הערעור במובן זה שעונשו של המערער יעמוד על 24 שנות מאסר בפועל, חלף 27 שנות המאסר שנגזרו עליו בבית המשפט המחוזי. יתר רכיבי גזר הדין, יותרו על כנם.

יוסף אלרון
שופט

השופט חאלד כבוב:

אני מסכים.

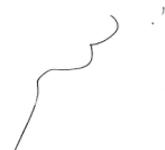

חאלד כבוב
שופט

השופט יחיאל כשר:

אני מסכים.

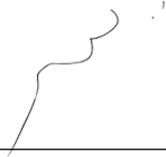

יחיאל כשר
שופט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט יוסף אלרון.

ניתן היום, ט' טבת תשפ"ה (09 ינואר 2025).

יחיאל כשר
שופט

חאלד כבוב
שופט

יוסף אלרון
שופט